

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/59/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7107223967                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.04.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:7107223967.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUDr. A. N., trvale bytom v I., proti žalovanej UniCredit Leasing Slovakia, a.s. so sídlom v Bratislave, Plynárenská 7/A, o 24.402,38 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 38C/228/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. augusta 2017 sp.zn. 3Co/437/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. apríla 2016 č.k. 38C/228/2007-932 I. konanie o zaplatenie 386,01 € zastavil, II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.016,37 € s úrokom z omeškania 6 % ročne od 21. decembra 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní a III. rozhodnutie o trovách konania vyhradil samostatnému uzneseniu. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 1 ods. 1 a 2, § 261 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 269 ods. 2, § 273 ods. 1 a 3, § 409 ods. 1, § 411, § 443 ods. 1 a § 446 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „Obch.z.“), čl. 1 písm. d/ Obchodných podmienok pre finančný leasing motorových vozidiel žalovanej, podpísanej stranami sporu 9. júna 2004, § 48, § 52 ods. 1 a 2, § 415, § 420 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 a § 563 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; vecne potom tým, že žalovaná ako leasingový prenajímateľ a kupujúci najskôr s obchodnou spoločnosťou Honda HMC, a.s. ako predávajúcim motorového vozidla zn. Honda Civic 5D 1,4 bližšie identifikovaného v žalobe i neskorších písomnostiach (ďalej tiež len „sporné vozidlo“) a ďalšou obchodnou spoločnosťou Toluvox, s.r.o. v postavení leasingového nájomcu (ďalej tiež len „pôvodný leasingový nájomca“) 9. júna 2004 uzavrela kombinovanú kúpnu a leasingovú zmluvu, ktorej predmetom bola kúpa sporného vozidla žalovanou a jeho poskytnutie pôvodnému leasingovému nájomcovi do nájmu (s obvyklým dojednaním neskoršieho práva kúpy prenajatej ceny za zostatkovú hodnotu) a aj pri prvej evidencii vozidla (dňom 14. januára

2005) bola ako vlastníčka sporného vozidla evidovaná žalovaná a ako držiteľ pôvodný leasingový nájomca.

2. Neskôr, a to 30. septembra 2005, došlo medzi žalobkyňou, pôvodným leasingovým nájomcom a žalovanou k uzavretiu zmluvy o prevode práv a povinností z leasingovej zmluvy, na základe ktorej mala žalobkyňa nadobudnúť práva a povinnosti k predmetu leasingu (spornému vozidlu), zaviazala sa zaplatiť a aj zaplatila pôvodnému leasingovému nájomcovi náhradu prvej zvýšenej splátky (tzv. akontácie) a prijala záväzok uhrádzať žalovanej mesačné leasingové splátky s úhradou tej prvej 18. októbra 2005, z vykonaného dokazovania ale vyplynulo ako uzavretie skoršej leasingovej zmluvy zo 14. apríla 2004 medzi inou leasingovou spoločnosťou (B.O.F. a.s.) a iným leasingovým nájomcom (Ing. B. R.) na to isté (sporné) vozidlo, v tomto prípade však bez preukázania reálneho odovzdania vozidla leasingovej spoločnosti a touto leasingovému nájomcovi, tak i evidentne práve uvedeným vyvolaný spor o vlastníctvo sporného vozidla, vedúci k jeho odovzdaniu žalobkyňou prakticky hneď po úhrade prvej leasingovej splátky (21. októbra 2005) polícii, k jeho následnému vydaniu spoločnosti B.O.F. a.s., k jeho neskoršiemu uloženiu (na základe sťažnosti žalovanej a sporu o vlastníctvo) do úschovy Okresného súdu Košice II a k jeho vydaniu žalovanej až na základe dohody o urovnaní z 2. februára 2007, po ktorom žalovaná napriek zmluvnému prísľubu prenechať vozidlo žalobkyni do nájmu s jej právom jeho následnej kúpy toto bez vedomia a súhlasu žalobkyne predala inej osobe (B. K. z D.). Bola to preto žalovaná, ktorá sa dopustila prvotného porušenia zmluvy porušením povinnosti umožniť žalobkyni užívanie sporného vozidla a z tohto dôvodu, ako i pre nedostatok snahy žalovanej postarať sa o nápravu závadného a žalobkyňou nezavineného stavu inak (napr. poskytnutím náhradného vozidla pri vyvoditeľnosti nároku na takéto plnenie vo vzťahoch za účasti spotrebiteľa z ustanovenia § 721 O.z.) následné neplatenie leasingových splátok žalovanou nezakladalo právo žalovanej od zmluvy odstúpiť (zvlášť ak takáto možnosť nebola vymienená v zmluve zakladajúcej zmluvný vzťah strán sporu).

3. Žalobkyni preto v príčinnej súvislosti s vyššie opísaným počínaním žalovanej, ako aj ďalšími jej v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie vymenovanými opomenutiami a porušeniami povinností (vrátane všeobecnej prevenčnej povinnosti) vznikla škoda, ktorej náhrady sa táto účastníčka dôvodne domáhala a ktorú v tomto prípade predstavoval súčet platieb zaplatených žalobkyňou pôvodnému leasingovému nájomcovi a žalovanej do porušenia leasingových podmienok žalovanou a výdavkov vynaložených žalobkyňou od novembra 2005 do januára 2009 za nájom náhradného vozidla, pre nástup omeškania žalovanej so splnením dlhu úročený tiež úrokom z omeškania.

4. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) rozsudkom zo 17. augusta 2017 sp.zn. 3Co/437/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa istiny potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/ 2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“), teda pri stotožnení sa i s dôvodmi súdu prvej inštancie; v časti príslušenstva pohľadávky potom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolacím námietkam nad rámec konštatovania vyporiadania sa s časťou z nich už na súde prvej inštancie doplnil, že neobstála námietka nezaoberania sa zákonnými predpokladmi vzniku škody a nároku na jej náhradu, keď súd prvej inštancie správne konštatoval porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti žalovanej i jej zmluvnej povinnosti umožniť žalobkyni užívanie sporného vozidla po celý čas trvania leasingového vzťahu. Dôvodnou nebola námietka nemožnosťou vzniku žalobkyni škody za obdobie pred jej vstupom do leasingového vzťahu, nakoľko na základe zmluvy o prevode práv a povinností z leasingovej zmluvy žalobkyňa prevzala a i splnila tiež záväzok nahradiť pôvodnému leasingovému nájomcovi sumu zodpovedajúcu ním zaplatenej akontácii a aj k splneniu tohto záväzku došlo s vedomím žalovanej a očakávaním riadneho pokračovania v leasingovom vzťahu (ktoré sa však nenaplnilo). Prisvedčiť nešlo ani námietke odňatím žalovanej možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo prísť položením znaleci prvoinštančným súdom právnej otázky (pretože otázka na znalca bola otázkou skutkovou a odbornou), rovnako ako ani námietke stratou nároku žalobkyne na odkúpenie predmetu leasingu pre porušenie povinnosti plniť leasingové splátky (keď správnymi boli názory súdu prvej

inštancie o prvotnom porušení zmluvy žalovanou a o nedostatku práva tejto strany odstúpiť od zmluvy a sama žalovaná v konaní priznala, že výzvy na plnenie boli žalobkyni doručované omylom). Napokon pri spotrebiteľskom charaktere zmluvy je tu aj povinnosť zvýšenej ochrany spotrebiteľa, daná nerovnováhou postavenia oboch strán zmluvného vzťahu a pokiaľ žalovaná až v odvolacom konaní a po uplynutí jej lehoty na odvolanie vzniesla námietku premlčania žalobou uplatneného práva, i v prípade urobenia tak ešte v rámci odvolacej lehoty by šlo o tzv. novotu v odvolacom konaní, tu ale neuplatniteľnú.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ rovnakého zákona. V prípade namietanej tzv. zmätočnostnej vady nad rámec reprodukcie záverov z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) odvolaciemu súdu vytýkala predovšetkým nedostatočnosť odôvodnenia jeho rozsudku najmä vo vzťahu k vyporiadaniu sa ním s jej odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami v jej odvolaní, okrem toho zotrvala tiež na námietke, že znalcovi pred súdom prvej inštancie bola položená právna a nie skutková otázka (vo forme požiadavky na ohodnotenie majetkového práva žalobkyne). Dosiaľ dovolacím súdom neriešenú a pre rozhodnutie odvolacieho súdu významnú právnu otázku dovolaním výslovne nevymedzila, ale len poukázala na to, že z jej strany šlo po splnení si žalobkyňou zákonnej tzv. edičnej povinnosti (odovzdání sporného vozidla polícii) o objektívnu faktickú a nezavinenú nemožnosť plnenia počas dohodnutej doby, keďže ona (žalovaná) nie je svojvoľným nákupcom motorových vozidiel, nemá vozidlá na sklade a nie je ani ich požičovňou a prípadné akceptovanie názoru o povinnosti obstarania ňou pre leasingového nájomcu v prípade výskytu prekážky zhora ďalšieho motorového vozidla by pre leasing ako finančnú službu bolo likvidačné. Namietala i nevysvetlenie (nižšími súdmi) použitia úpravy O.z. o spotrebiteľských zmluvách v znení účinnom od 13. júna 2004, hoci leasingový vzťah s pôvodným nájomcom vznikol už 9. deň rovnakého mesiaca i roka, ako aj rozdielnosťou právnych inštitútov kúpy prenájatej veci, nájmu a leasingu. Napokon zotrvala i na výhradách k viacerým skutkovým zisteniam, akými bolo riadne plnenie si zmluvných povinností žalobkyne do odovzdania vozidla (zaplatila len jednu leasingovú splátku a i to s omeškaním), porušenie povinnosti žalovanej poskytnúť žalobkyni motorové vozidlo s následnou kúpou (vozidlo, ktoré si žalobkyňa vybrala, jej poskytla a povinnosť poskytnúť iné nemala), zahrnutie do škody vzniknutej žalobkyni i splátok zaplatených žalovanej pôvodným leasingovým nájomcom (ktorý nemal postavenie spotrebiteľa) či preukázanie zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu, a to najmä druhého z takých predpokladov, spočívajúceho v preukázateľnom zistení škody na strane žalobkyne.

7. Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej odmietnuť ako neprípustné, vychádzajúc pritom z názoru o neprípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa §§ 420 a 421 C.s.p. (s odkazom na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“) z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017) a z argumentácie podporujúcej jej názor, že o výskyt tzv. zmätočnostnej vady podľa § 420 písm. f/ C.s.p. tu nejde.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bol vydaný dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu a tiež tomuto predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C.s.p.), a to pri splnení aj podmienky reprezentácie dovolateľky zamestnankyňou so vzdelaním predpísaným zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie, prečo podľa názoru dovolacieho súdu neprichádzal do úvahy iný postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.), je potom uvedené v nasledovných bodoch.

9. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva (rozumej od 1. júla 2016) tak ako v podmienkach skoršej úpravy mimoriadnym opravným prostriedkom (nejde o „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný (stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať prakticky akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napr.

rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016 alebo 8 Cdo 67/2017).

10. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C.s.p.

11. Žalovaná v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ C.s.p. a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

12. Pretože názor o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania, vyslovený v žalobkyňou zmieňovanom rozhodnutí veľkého senátu, bol prekonaný novším rozhodnutím veľkého senátu konštatujúcim presný opak (tu por. uznesenie veľkého senátu z 21. marca 2018 sp.zn. 1 V Cdo 1/2018), dovolaciemu súdu vznikla povinnosť zaoberať sa existenciou oboch žalovanou tvrdených dôvodov prípustnosti jej dovolania.

13. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (tu por. rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možností jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna, neskôr však zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu (dielom reprezentovaná aj žalovanou čiastočne citovaným rozsudkom najvyššieho súdu z jeho veci sp.zn. 4 Cdo 171/2005) potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr upravenú v rámci ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení len výnimočne).

16. V prejednávanej veci ale o prípad spomínanej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký

pripad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

17. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. To sa týka o.i. pretrvávajúceho namietania toho, že znalcovi bola položená právna otázka, s ktorou námietkou by sa nepochybne šlo vysporiadať aj podrobnejšie a najmä vysvetliť (inak správny) názor, prečo tu šlo o otázku skutkovú (čo by bolo podľa názoru dovolacieho súdu objektívne uspokojivým spôsobom možné zvládnuť napr. tak, že podstatou otázky kladenej znalcovi nebolo, či žalobkyňa nejaké právo vzniklo a aká je povaha tohto práva, ale to, ako možno finančne vyjadriť hodnotu, ktorú mala žalobkyňa nadobudnúť za riadneho chodu vecí, t.j. za riadneho plnenia si záväzkov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy oboma zmluvnými stranami); zároveň však i tvrdeného nevysvetlenia použitia úpravy O.z. o spotrebiteľských zmluvách, nadobudnutej účinnosti až po uzavretí leasingovej zmluvy s pôvodným leasingovým nájomcom (kde priamo z povahy vecí vyplýval ani žalovanou nepopieraný spotrebiteľský charakter vzťahu len vďaka zúčastneniu na ňom žalobkyne, ktorá - vyjadrené obrazne - do vlaku nastúpila až po jeho vyjdení z východnej stanice, teda prostredníctvom zmluvného prevodu práv a povinností pôvodného leasingového nájomcu na jej osobu až v septembri 2005, teda už v čase účinnosti príslušnej novelizácie O.z.) a do tretice i naznačovaného neopretia názoru o potrebe zabezpečenia žalovanou namiesto sporného vozidla náhrady o žiaden právny podklad (v ktorom prípade dovolateľke zrejme unikla zmienka súdu prvej inštancie o povinnosti prenajímateľa plynúcej z § 721 O.z., konkrétne z odseku 1 vety prvej takéhoto ustanovenia i so zvýraznením povinnosti pre spotrebiteľský charakter vzťahu, s ktorou sa odvolací súd akceptovaním argumentácie súdu prvej inštancie ako celku taktiež stotožnil).

19. Žalovaná dovolaním namietala tiež nedostatky dokazovania, tvrdiac, že nižšie súdy niektoré z dôkazov nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové zistenia.

20. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/ 1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134 /2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

21. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna

prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010 a 7 Cdo 248/2012).

22. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. Žalovaná v dovolaní uviedla aj to, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

24. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Žalovaná v tomto prípade však dovolaním právnú otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, nešpecifikovala (keď len poukázala na niektoré podľa nej mylné právne závery odvolacieho súdu, resp. i súdu prvej inštancie) a takto logicky nemohlo dôjsť ani k splneniu ďalšej povinnosti strany iniciujúcej dovolacie konanie argumentovať tiež v smere rozhodnosti (významnosti) údajne nesprávne riešenej právnej otázky pre rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorá povinnosť argumentácie so sebou nesie schopnosť presvedčiť, že pri odlišnom riešení nastolenej právnej otázky by musel súd dospieť k celkom inému - rozumej pre dovolateľa prospešnejšiemu - rozhodnutiu). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, ale významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nezodpovedajú. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnú otázku mal dovolateľ na mysli, keďže by sa tým mohol dopustiť podsúvania strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi svojich vlastných úvah o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné (takto ale na ujmu druhej strany sporu a za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní), pominúc na tomto mieste i riziko dezinterpretácie (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich hodlal dovolateľ namietat').

25. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. Ak by postupoval inak (opačne), uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (tu por. Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp.zn. 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017 či 8 Cdo 78/2017).

26. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovanej v časti opretia takého podania o úpravu z § 421 C.s.p. nevymedzuje právnú otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. b/ tohto ustanovenia. Najvyššiemu súdu preto neostávalo iné, než dovolanie v časti vytýkajúcej zmätočnosť podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietnuť ako neprípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.) a v časti vytýkajúcej nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. rozhodnúť rovnako, avšak z dôvodu nesplnenia si dovolateľkou povinnosti dovolanie odôvodniť prípustným dovolacím dôvodom (§ 447 písm. f/ alinea prvá C.s.p.), keďže súčasťou takéhoto odôvodnenia nie je (ako bolo uvedené už vyššie) len prosté namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci s uplatnením tvrdenia o doterajšom

neriešení určitej právnej otázky dovolacím súdom (inak tvrdenia kladúceho na dovolateľa v porovnaní s dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p. najmenšie nároky), ale i sformulovanie právnej otázky, o ktorú tu ide a vyargumentovanie jej rozhodnosti pre výsledok sporu.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu vo veci samej pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania potom pomerom hlasov 2 : 1.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.